

la crònica | FRANCESC DOMÈNECH

Dos llibres

«Tan malament no devem anar quan els treballs de Guillermo Soler i Cinta S. Bellmunt han pogut sortir a la llum des d'estructures que funcionen en aquestes comarques. I, d'això, en podem estar satisfets.»

● Els periodistes som uns professionals que, com passa en altres oficis, tendim a mirar-nos molt el melic, a creure'ns el centre del món i a pontificar sobre com de malament els nostres companys fan la feina, amb una absoluta falta d'autocrítica a l'hora d'analitzar com fem la feina nosaltres mateixos. Ens passa el mateix que a altres professionals i, en el fons, és producte de l'afany genètic de crítica que tenim tots plegats. Potser el que ens diferencia és l'afany de queixar-nos de com n'estem de malament. Com que som el centre del món, som els que estem pitjor del món: que les empreses no ens posen bones condicions per treballar, que estem mal pagats i que som víctimes de la precarietat... Si fa o no fa com tots els sectors.

És per això que en aquest context de competència fratricida i de queixa permanent avui convé destacar la feina de dos companys que s'han atrevit a fugir de la feina del dia a dia i han optat per escriure un llibre. L'atzar ha volgut que la presentació dels dos treballs hagi coincidit en una mateixa setmana: dijous es presentava a Tarragona el llibre de Guillermo Soler, *El periodisme casteller. Un cas d'identitat*, i avui dissabte Porrera és el marc de la presentació del llibre de Cinta S. Bellmunt, *Lluís Llach, el noi de cal Vall*, una crònica de la vida del cantant en aquesta vila, un llibre coescrit amb Josep R. Grau, que és de Porrera.

El llibre de Guillermo Soler és una aportació important a la cultura periodística del país, perquè analitza un aspecte del periodisme fins ara mai estudiat. S'ha escrit molt sobre la història d'aquest element de la cultura popular catalana nascut al Camp de Tarragona i se n'han analitzat alguns aspectes importants a banda dels històrics (la visió sociològica de Santi Suárez, per exemple), però mai ningú havia estudiat el paper que ha tingut i té el periodisme en el món dels castells. El llibre en repassa la història, n'analitza el present i presenta arguments de debat interessants per entendre per què els mitjans tracten com tracten el món dels castells.

Un moment de la presentació d'«El periodisme casteller. Un cas d'identitat», obra del responsable de la informació castellera d'El Punt, Guillermo Soler. / A. SEBASTIÀ

Si *Periodisme casteller* parla de periodisme, el llibre de Cinta S. Bellmunt i Josep R. Grau és un bon exercici de periodisme. Es tracta bàsicament d'un llibre entrevista en què Lluís Llach repassa les seves vivències a Porrera i que, de retruc, esdevé una crònica de l'evolució d'aquest municipi del Priorat des dels anys quaranta fins avui, amb un poble revifat per l'energia que va suposar superar el fort sotrac dels aiguats del 1994 i la recuperació de la cultura del vi a la zona.

Es fa periodisme amb un suport que, a comarques, resulta poc habitual d'utilitzar com és el llibre. A més, les característiques del treball i el fet que el seu personatge central sigui tan conegut fan que l'interès del llibre superi l'àmbit d'aquestes comarques. Això mateix es pot dir del llibre de Guillermo Soler: l'expansió del món

casteller el converteix en un llibre d'interès nacional. I no em negaran que això està bé, perquè no només a Barcelona han de ser generadors de cultura. Aquí també podem fer-ho, com queda clar també pel fet que, a banda dels autors, també les editorials que han apostat per aquests llibres siguin d'aquestes comarques: Cossetània, de Valls, en el cas del llibre sobre Lluís Llach, i Arola, de Tarragona, a iniciativa de l'Empresa Municipal de Mitjans de Comunicació, en el cas del llibre sobre els castells. Potser sí (segur, vaja) que el periodisme a comarques hauria d'enfortir-se. Però, i disculpin el to corporatiu d'aquest article, tan malament no devem anar quan dues iniciatives com les que explico han pogut sortir a la llum des d'estructures que funcionen en aquestes comarques. I, d'això, en podem estar satisfets.